

Tekst: INGRID SPELT

Foto's: AMY VAN LEIDEN/MAX, ARCHIEF

Welk moment veranderde het leven van schrijver en presentator Özcan Akyol (Eus) Akyol? Door het maken van de serie 'De neven van Eus' kreeg hij ineens een identiteit.

OVER EUS

Özcan Akyol (1984, Deventer) werd bekend door zijn debuutroman 'Eus'. Hij presenteerde onder meer de tv-programma's 'De neven van Eus', 'De geknipte gast', 'Eus' Boekenclub', 'Sterren op het doek' en 'Eus in Turkije'. Voor de radio maakte hij 'Onze man in Deventer'. Akyol schuift regelmatig aan bij 'Vandaag Inside' en is columnist. Vorig jaar kwam zijn roman 'Afslag 23' uit.

Özcan Akyol

'OP DAT KERKHOF WERD DE PUZZEL OPGELOST'

Voor het draaien van de documentairereeks 'De neven van Eus' ben ik naar het geboortedorp van mijn ouders geweest. Ze woonden er tot mijn vader als gastarbeider naar de blikfabriek Thomassen & Drijver in Deventer werd gehaald. Mijn broers en ik zijn in Nederland geboren; familie had ik hier niet. Dus dat betekende geen verjaardags- en familiefeestjes of het vieren van een bruiloft. Al mijn familie woont in Turkije of is in de jaren 70 vertrokken naar andere Europese landen. Ik begrijp ook nog steeds niet dat juist mijn vader in Deventer terecht kwam. Hoe hebben ze hem gevonden in een afgelegen gebied op tweeduizend meter hoogte? Het is een bizar toeval dat ik in Nederland ben geboren. Voor de opnames bezocht ik het Turkse dorpskerkhof en zag ik mensen liggen met mijn achternaam. En voor het eerst realiseerde ik me dat mijn roots in Turkije liggen. Opeens kreeg ik een identiteit. Tot die tijd verkeerde ik in de veronderstelling dat ik geen wortels had. Thuis werd weinig met elkaar gesproken en dat is ook één van de redenen waarom familie voor mij nooit is gaan leven. Wél vertelde mijn moeder sporadisch over haar eerste

Tijdens de opnames van 'De neven van Eus'.

zoontje, dat met negen maanden is overleden door de vrieskou. In die tijd was er in dat deel van Turkije geen medische zorg en de woonomstandigheden waren slecht. Ik ben altijd nieuwsgierig naar hem geweest. Mijn moeder was in de veronderstelling dat hij ook op dat kerkhof lag, maar ik kon geen grafje vinden. Ter nagedachtenis heb ik voor mijn broer een graf laten bouwen. Geen idee hoe mijn ouders hierover denken; zoals ik al vertelde: over emoties wordt niet gesproken. Op die begraafplaats verdween zeven jaar geleden het ontheemde gevoel. Bij de Turkse overheid heb ik voor twee euro mijn stamboom laten printen. Het bleek

dat mijn voorouders al driehonderd jaar geleden in dit dorp woonden. Ik werd zo nieuwsgierig dat ik ook nog een dna-onderzoek heb laten doen. Voor 98 procent kom ik uit Centraal-Anatolië. Ik ben Nederlander, maar hoor dus ook bij deze mensen, wist ik direct. Dit familiebezoek heeft rust gebracht, een puzzel is opgelost. De tijd is rijp om alleen terug te gaan zonder camera. Mijn kinderen zal ik de geboortegrond van mijn ouders laten zien als ze ouder zijn. Maar het is al fijn dat ik ze nu verhalen kan vertellen!